

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
BROJ: 11 0 U 013459 14 U
Dana. 18.08.2015.godine

Okružni sud u Banjaluci, sudija Stefanović Sanja, kao sudija pojedinac, uz učešće Vučić Dragane, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana „Borba protiv korupcije Transparency Internacional Bosne i Hercegovine“ sa sjedištem u Banjaluci, Gajeva broj 2, koju zastupa Đikić Emir u svojstvu zakonskog zastupnika (u daljem tekstu: tužilac), a istog punomoćnik advokat iz Banjaluke, po generalnoj punomoći broj 071 0 Su-09-00 2983 reg. kod Osnovnog suda u Banjaluci, protiv Republičke uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove (u daljem tekstu: tuženi), u postupku koji se vodi po zahtjevu za slobodu pristupa informacijama, dana 18.08.2015. godine, donio je

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Tuženi je dužan da nadoknadi tužiocu troškove upravnog spora u iznosu od 877,50KM u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom, tačkom 1. dispozitiva, usvojena je žalba tužioca, izjavljena zbog „ćutanja administracije“ dana 06.09.2012. godine, a tačkom 2. dispozitiva zahtjev tužioca za dostavljanje posjedovnih listova nepokretnosti i izvoda zemljišno - knjižnih uložaka za 44 fizička lica je odbijen.

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužilac pobija zakonitost osporenog akta zbog nepravilne primjene materijalnog prava i povrede pravila postupka, kako to proizlazi iz navoda tužbe. U tužbi ističe da je, postupajući po njihovom zahtjevu, tuženi zauzeo stav da traženi podaci posjedovni listovi, listovi nepokretnosti i izvodi iz zemljišnih knjiga predstavljaju podatke, koji se odnose na privatnost trećih lica, te je iz tog razloga odbio pristup traženim informacijama, pozivajući se na član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Tužilac navodi da, shodno članovima 77. i 78. Zakona o zemljišnim knjigama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 67/03, 46/04, 109/05 i 119/08), tražene isprave predstavljaju javne isprave, pa nije jasno zbog čega je odluka donesena, kako je prethodno navedeno. Po stavu tužioca pravo na privatnost je kompleksno pravo, koje štiti i obuhvata mnoga druga prava, ali ne pruža zaštitu od uvida u zemljišne knjige, koje su po svojoj pravnoj prirodi javne isprave. U tužbi tužilac navodi da tuženi nije ispoštovao ni član 14. stav 3. tačka a) Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01), kojim je propisano, da ukoliko javni organ donese rješenje, kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cjelosti, ili djelimično, u tom rješenju, između ostalog, mora da navede i zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova zakona i sva ostala materijalna pitanja, a što uključuje i faktor javnog interesa. Po mišljenju

tužioca, institut ispitivanja javnog interesa je ustanovljen upravo zbog toga da ga javni organ primijeni svaki put kada se nađe u dilemi da li je opravdano, ili neopravdano, objavljivanje određene informacije, a što on nije učinio. Predlaže da sud tužbu uvaži i osporeni akt poništi, a tuženog obaveže da njemu nadoknadi troškove postupka u ukupnom iznosu od 877,50 KM, prema troškovniku dostavljenom u tužbi.

Tuženi je na zahtjev suda dostavio spise ove upravne stvari i odgovor na tužbu u kome navodi da u cjelosti osporava navode tužioca, ističući da je u konkretnom slučaju pravilno primijenjen član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji propisuje da će nadležni javni organ utvrditi izuzetak, kada opravdano utvrdi da tražene informacije uključuju lične interese, koje se odnose na privatnost trećih lica. Tuženi ističe da se zahtjev odnosio na obradu podataka određenih ličnosti, pa bez obzira na to što se ta obrada odnosila na podatke o imovini, smatraju da niko nema pravo da zahtijeva obradu tih podataka bez pravnog osnova, ili bez saglasnosti lica čiji se podaci traže. Predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Mićo Mičić, dostavio je odgovor na tužbu u kome je tražio priloge koji su navedeni u tužbi, a da bi mogao da se izjasni.

Zainteresovano lice, u ovom upravnom sporu, Igor Radojičić, u odgovoru na tužbu naveo je da se tužba ne odnosi na njega, te da nema o čemu da se izjasni. Navodi da smatra da nije zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, da mu uz tužbu nisu dostavljeni prilozi, niti su navedeni razlozi za pobijanje osporenog akta, pa kako mu je jasno da se u postupku tražilo dostavljanje njegovih posjedovnih listova, listova nepokretnosti i izvoda iz zemljišno - knjižnih uložaka, on bez obzira na koga se traženi podaci odnose smatra da ti podaci sadrže i lične podatke, između ostalog matični broj upisanog nosioca stvarnih prava, zbog čega je osporenim aktom pravilno odlučeno.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Azra Hadžiahmetović, u odgovoru na tužbu navela je da se u konkretnom slučaju moraju poštovati odredbe važećih zakona u Republici Srpskoj, da treba jasno naznačiti koji se podaci odnose na privatnost trećih lica i da ona nema imovine na području Republike Srpske.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Mihajilica Milanko, u odgovoru na tužbu navodi da se u tužbi ne spominje njegovo ime, te da mu je neophodno dostaviti popratnu dokumentaciju, da bi se mogao decido izjasniti o tužbi.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Nikola Špirić, u odgovoru na tužbu navodi da nema namjeru ulagati odgovor na tužbu, te da nema nikakvih tajni u vezi sa nepokretnom imovinom, pa je podatke o istom spreman lično dostaviti i tužiocu.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Milica Marković, u odgovoru na tužbu navodi da je tužena ispravno postupila kada je odbila dati tražene podatke tužiocu, ističući da je i Agencija za zaštitu ličnih podataka BiH uputila zahtjev Centralnoj izbornoj komisiji BiH, tražeći da ta komisija ukloni sa sajta imovinske kartone izabranih zvaničnika, što je učinjeno, pa je odlučujući po žalbi, Sud BiH presudom od 04.04.2012. godine, usvojio i potvrdio stanovište Agencije, te se ta presuda može smatrati kao pravni argument u cilju zaštite privatnosti izabranih javnih ličnosti. Predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Nada Tešanović, u odgovoru na tužbu navodi da nije jasno na koji način je ona zainteresovano lice u postupku, pa nije u mogućnosti da da odgovor.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Đorđe Kojić, u odgovoru na tužbu navodi da nema ništa protiv da se daju podaci o imovini, koju on ima na svom imenu, te je iste spreman i sam lično ustupiti.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Nedeljko Čubrilović, u odgovoru na tužbu navodi da daje svoju saglasnost da se tužiocu dostave izvodi iz javnih evidencija o nepokretnostima, koje su upisane na njegovo ime.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Petar Đokić, u odgovoru na tužbu smatra da ne može imati svojstvo zainteresovanog lica u ovom upravnom sporu, te da su svi podaci o njegovoj imovini javno dostupni na veb sajtu Socijalističke partije Republike Srpske, pa se ne protivi ni izdavanju tih podataka iz zemljišne knjige.

Poštanski dostavljač Pošte Srpske obavijestio je sud da je sudska pošiljka za zainteresovano lice Bobar Gavrića uništena tokom poplava.

Druga zainteresovana lica u ovom upravnom sporu nisu dala odgovor na tužbu, iako su od strane suda bila poučena o svom pravu na isto.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj: 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tuženog, zainteresovanih lica, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa proizlazi da je dana 01.06.2012. godine tužilac podnio tuženom zahtjev za dostavljanje posjedovnih listova nepokretnosti i izvoda zemljišno - knjižnih uložaka za 44 fizička lica pobrojana u zahtjevu. Kako po zahtjevu nije odgovoreno, tužilac je pokrenuo upravni spor, pa je presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 010548 12 U od 22.10.2013. godine tuženom naloženo da odluči po zahtjevu. Osporenim aktom tuženi je uvažio žalbu na čutanje administracije i zahtjev tužioca odbio uz obrazloženje da, postupajući po odredbama člana 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama, a u vezi sa članom 8. istog zakona, tuženi smatra da podaci koji se traže predstavljaju podatke koji se odnose na privatnost trećih lica, zbog čega je zahtjev odbio.

Prema odredbi člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, svako fizičko i pravno lice ima pravo na pristup informacijama, koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima obavezu da objavi takve informacije. To pravo podliježe samo formalnim ograničenjima kako je to utvrđeno ovim zakonom. Zahtjev za pristup informacijama u smislu člana 11. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama, podnosi se onom javnom organu za kojeg podnosilac zahtjeva smatra da je nadležan, odnosno da posjeduje traženu informaciju. Javni organ koji je primio zahtjev smatra se nadležnim javnim organom i obrađuje zahtjev u smislu člana 14. ovog zakona. Na osnovu člana 14. citiranog zakona, nadležni javni organ po prijemu zahtjeva preduzima sve redovne mjere da prikupi zahtijevane informacije i razmotri sve činjenice i okolnosti, koje su značajne za obradu zahtjeva.

Sud ukazuje da je svrha i cilj donošenja Zakona o slobodi pristupa informacijama upravo ta, da javnost ima kontrolu nad izvršavanjem javne vlasti od strane javnih organa, s obzirom da informacije u smislu člana 1. ovog zakona, a kojima raspolažu javni organi imaju karakter javnog dobra. Postoji opravdani interes da građani dobiju na uvid informacije kojima raspolaže javni organ, jer javni interes može nadjačati razloge za neobjavljivanje traženih informacija. Princip maksimalnog objelodanjivanja informacija predstavlja jedan od fundamentalnih principa svakog

demokratskog društva. U Preporuci Rec (2002) Komiteta ministara SE, koju je prihvatila i Bosna i Hercegovina, zemlje članice su prihvatile obavezu da garantuju svakom licu na svojoj teritoriji da može ostvariti pristup dokumentima koji se nalaze u posjedu javnih organa vlasti. Ovo pravo pristupa informacijama može se ograničiti samo ako se radi o: a) nacionalnoj bezbjednosti, odbrani i međunarodnim odnosima, b) javnoj bezbjednosti, prevenciji, istraživanju i procesuiranju kriminalnih aktivnosti, c) privatnosti, d) komercijalnom i drugom ekonomskom interesu bilo javnom, bilo privatnom, e) jednakosti strana u sudskom postupku, f) zaštiti prirode, g) inspekciji, kontroli i superviziji javnih organa vlasti, h) ekonomskoj, monetarnoj i kursnoj politici i i) povjerljivosti odluka unutar ili između javnih organa vlasti u vezi internih priprema vlasti o određenoj stvari pod uslovom da je to ograničenje jasno precizirano zakonom, da je neophodno u jednom demokratskom društvu i da je proporcionalno cilju. Međutim, pristup informacijama, iako postoje gore navedena ograničenja, neće biti uskraćen, ako je javni interes da se objelodane te informacije veći od štete, koja bi nastupila otkrivanjem informacija.

Postupajući po zahtjevu podnosioca, organ će u pravilu obezbijediti informaciju podnosiocu zahtjeva u obliku i na način u kojem je ona zahtijevana. Ako postoje zabrane za pristup dijelu dokumenta, onda će organ dozvoliti djelimičan pristup dokumentu. U obrazloženju rješenja će se naznačiti zbog čega je pristup potpunom dokumentu, odnosno pojedinim njegovim dijelovima odbijen.

Dalje, sud podsjeća da je članom 2. stav 1. Zakona o zemljišnim knjigama Republike Srpske, propisano da je zemljišna knjiga javna knjiga i javni registar stvarnih prava na nekretninama, koja su zakonom predviđena za upis, kao i ostalih zakonom predviđenih činjenica od značaja za pravni promet, a da je članom 4. Zakona o premjeru i katastru Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 6/12), propisano da je katastar nepokretnosti osnovni i javni registar o nepokretnostima i stvarnim pravima na njima.

Shodno navedenom i podaci upisani u javne registre ne mogu se smatrati podacima privatne prirode.

U spisu predmeta se zatiče i dopis, koji je tuženi uputio Ombudsmanu Republike Srpske i u kojem je naveo da, prema mišljenju Agencije za zaštitu ličnih podataka Bosne i Hercegovine i prema odredbama Zakona za davanje ličnih podataka koje se vode u javnim evidencijama, nadležni organ mora da obavijesti i pribavi odobrenje osobe da se podaci o njemu iz javnih evidencija mogu objaviti, odnosno navodi se da je Agencija za zaštitu ličnih podataka Bosne i Hercegovine dala mišljenje iz kojeg se može zaključiti da bi davanje ovih podataka povrijedilo privatnost lica, pa sud primjećuje da se u spisu ne zatiču dokazi da je tuženi postupio kako je naveo, odnosno nije tražio odobrenje navedenih zainteresovanih lica, a da bi svoju odluku temeljio na razlozima, kako je prethodno navedeno.

Takođe, s obzirom na to da se kao razlozi za odbijanje zahtjeva navodi i to da se, na pomenutim evidencijama koje su tražene nalazi JMBG lica, a koji podatak je po stavu tuženog privatni, ovaj sud napominje da spisak zainteresovanih lica na koja se zahtjev odnosi i koji je sastavni dio tužbe, sadrži JMBG svakog od njih pojedinačno.

S obzirom na navedeno, imajući u vidu da sud u smislu člana 29. stav 1. ZUS-a zakonitost osporenog akta ispituje na podlozi činjenica utvrđenih u upravnom postupku, proizilazi da su u postupku donošenja osporenog akta ostvareni razlozi iz člana 10. tačka 2. i 4. ZUS-a za poništavanje osporenog akta, zbog čega se tužba i ukazuje osnovanom, pa je stoga i valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

U smislu člana 50. ZUS-a tuženi je u obavezi da bez odlaganja, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude donese novi akt, uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Tužilac je zahtjevao naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 877,50 KM, pa je sud primjenom člana 387. stav 1. ZPP-a, a u vezi sa članom 5. i 6. pomenutog Zakona o upravnim sporovima dosudio tužiocu troškove za sastav tužbe u iznosu od 600,00 KM, jer je prema tarifnom broju 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 68/05, u daljem tekstu Tarifa), određeno da advokatima za sastavljanje podnesaka i zastupanje na ročištu u upravnom sporu, pripada nagrada od 300 bodova, pa shodno članu 14. stav 2. Tarife, tužiocu su priznati troškovi sastava tužbe u iznosu od 600,00 KM, paušalna nagrada u iznosu od 25% od iznosa nagrade za radnju u postupku za koju su sporedne radnje obavljene, a što iznosi 150,00 KM, saglasno Tarifnom broju 12., te shodno odredbi člana 6. Tarife tužiocu su priznati troškovi PDV-a u iznosu od 127,50 KM.

Zapisničar
Vučić Dragana

S u d i j a
Stefanović Sanja

